

מסמך 102

מסמך 102

יסודות האמונה הדתית

עבור המטריאליסט הלא-מאמין, האדם מהווה אך תאונה אבולוציונית. תקוותיו להישרדות תלויות על בדל אמונה בדיוני ובר-חלוף; פחדיו, אהבותיו, כמיהותיו ואמונותיו אינם אלא תגובתם של אטומי חומר חסרי-חיים מסוימת הצמודים אלו לאלו כדרך המקרה. אין כל מופע של אנרגיה, או ביטוי של אמון, אשר יכול להוליכו אל מעבר לקבר. פעולותיהם המסורות והגאונות בעלת ההשראה של הטובים בבני האדם נידונים לכליה מידי המוות, מידי הלילה הארוך והבודד של הכיליון הנצחי ושל השמדת הנשמה. הגמול היחידי של האדם בעבור חייו ופועלו תחת שמש הארעית של הקיום כבן-תמותה הינו ייאוש חסר-שם. כל יום של חיים מהדק, לאט אך בבטחה, את אחיזתו של האבדון חסר הרחמים, אשר ציווה עליו יקום חומר עוין ונוקשה כפסגת העלבונות כלפי כל תשוקותיו היפות, הנאצלות, המרוממות והטובות של האדם.

ואולם, זהו איננו סופו ואין זהו ייעודו הנצחי של האדם; חזון מעין זה הינו אך בבחינת קריאת הייאוש של נשמה טועה כלשהי אשר אבדה בחשיכה רוחנית, ואשר נלחמת באומץ אל מול ההתחכמויות המכאניסטיות של פילוסופיה מטריאליסטית, בעוד שהבלבול והעיוות של לימוד סבוך מעוורים אותה. ואת כל אבדון החשיכה וייעוד הייאוש הללו מסלקת אבחה אחת אמיצה של אמונה מצדו של ילד האל הצנוע והבור ביותר על-פני האדמה.

האמונה הגואלת נולדת בלבו של האדם כאשר מודעותו המוסרית מבינה כי ניתן להתמיר את הערכים האנושיים במהלך ההתנסות בת התמותה מן החומרי אל הרוחני, מן האנושי אל האלוהי ומן הזמן אל הנצח.

1. ביטחונו של אמונה

בעבודתו של מכוון המחשבה טמון ההסבר להתמרת רגש החובה הפרימיטיבי, האבולוציוני, של האדם, לכדי אותה אמונה גבוהה וודאית יותר במציאויות הנצח של ההתגלות. על-מנת להבטיח כי האדם יוכל להבין את נתיבי האמונה להישג העליון, חייב לשחזר בלבו רעב למושלמות. אם אדם כלשהו בוחר לעשות את הרצון האלוהי, הוא יידע את דרך האמת. אכן נכון הוא, פשוטו כמשמעו, כי "על-מנת לאהוב את דברי האדם יש להכירם, אך על-מנת להכיר את הדברים האלוהיים יש לאהוב אותם תחילה." ואולם, ספקות ושאלות כנים אינם בבחינת חטא; גישות מעין אלה רק מרמזות על עיכוב במסע המדורג לעבר הישג המושלמות. אמון כשל ילד הוא אשר מבטיח את כניסת האדם אל ממלכת ההרקעה השמימית, אך ההתקדמות תלויה לחלוטין בהפעלתה האיתנה של אמונתו הנחושה והבטוחה של האדם הבוגר.

ההיגיון המדעי מתבסס על עובדות אשר ניתן לצפות בהן בזמן; אמונת הדת טוענת מכוח תכנית הרוח של הנצח. מה שהידע וההיגיון אינם יכולים לעשות למעננו, דוחקת בנו החכמה האמיתית לאפשר לאמונה להשיג באמצעות בוננות דתית והתמרה רוחנית.

בשל הבידוד אשר חל בעקבות המרידה, לעיתים תכופות מדי התערבבה באורנטיה התגלות האמת עם ההצהרות של קוסמולוגיות חלקיות וברות-חלוף. אף כי האמת נותרת ללא שינוי מדור אחד למשנהו, מגוון התורות על אודות העולם הפיזי משתנות מיום ליום ומשנה לשנה. אין לזלזל באמונה נצחית, כאשר היא נקשרת במקרה לרעיונות אשר אבד עליהם הכלח באשר לעולם החומרי. ככל שתדעו יותר מדע, כך תוכלו להיות פחות ופחות בטוחים; ככל שתהיה לכם יותר דת, כך יגדל שיעור וודאותכם.

מסמך 102

ודאוויות המדע נובעות במלואן מן האינטלקט; ודאוויות הדת נובעות מן היסודות ממש של כלל האישיות. המדע פונה אל הבנתה של הדעת; הדת פונה אל נאמנותם ואל מסירותם של הגוף, הדעת והרוח, ואפילו של אישיות בכללותה.

האל הינו כה אמיתי ומוחלט, עד כדי כך שלא ניתן להציע כל אות חומרי או כל הדגמה בצורת נס כעדות למציאותו. לעולם הננו יודעים אותו משום שאנו בוטחים בו, ואמונתנו בו מתבססת אך ורק על השתתפותנו באופן אישי במופעיה האלוהיים של מציאותו האינסופית.

מכוונן המחשבה השוכן מעיר תמיד בנשמת האדם רעב אמיתי של חיפוש אחר מושלמות, ואף סקרנות מרחיקת-לכת אשר תוכל לדעת שובע אך ורק באמצעות התייחדות עם האל, המקור האלוהי של אותו מכוון. נשמתו הרעבה של האדם מסרבת להתרצות עם כל מה שהינו פחות מהכרה אישית של האל החי. אף כי האל עשוי להיות יותר מאשר אישיות מוסרית גבוהה ומושלמת, הוא לא יוכל להיות דבר פחות מזה, בהתאם למושג הרעב והסופי שלנו.

2. דת ומציאות

מוחות חדי-הבחנה ונשמות פקחיות מכירים בדת בשעה שהם מוצאים אותה בחיי רעיהם. הדת איננה נזקקת לכל הגדרה; כולנו מכירים את פירותיה החברתיים, האינטלקטואליים, המוסריים והרוחניים. וכל זה נובע מעצם העובדה שהדת הינה תכונה של המין האנושי; היא איננה יציר התרבות. אכן נכון הדבר כי האופן שבו תופש האדם את הדת הינו אנושי עדיין, ולפיכך כפוף לשעבוד הבורות, לעבדות האמונות הטפלות, לתרמיות ההתחכמות ולאשליותיה של הפילוסופיה הכוזבת.

אחד מן המאפיינים הייחודיים של הבטחה דתית אותנטית הינו העובדה שהרוח שבאמצעותה היא מתבטאת הינה כה נינוחה ושקולה, עד כי לעולם לא נוצר אף שביב רושם של חשיבות-עצמית או של רימום האגו, וזאת למרות מוחלטות הצהרותיה ונחישות גישתה. החכמה של ההתנסות הדתית הינה בבחינת פרדוקס, וזאת מפני שהיא בעת ובעונה אחת ממקור אנושי ונגזרת מן המכוון. הכוח הדתי איננו תוצר של זכויותיו האישיות של היחיד, אלא דווקא התוצאה של אותה שותפות נשגבת בין האדם לבין המקור הנצחי לכל החכמה כולה. וכך הופכים מילותיה ומעשיה של דת אמיתית, אשר לא טומאה, לסמכות רבת-עצמה בעבור כלל בני התמותה המוארים.

קשה לזהות ולנתח את גורמיה של התנסות דתית, אך קל להבחין באופן שבו חיים אנשים אשר מתרגלים דת, כאילו הם כבר מצויים בנוכחותו של הנצחי. המאמינים מגיבים לחיים ברי החלוף הללו כאילו האלמותיות כבר מצויה בהישג ידם. בחייהם של בני-תמותה כאלו נמצא מקוריות תקפה וביטוי ספונטני אשר לעולם יבדילו אותם מרעיהם, אלו אשר טעמו אך ורק מחכמת העולם. דומה כי אנשים דתיים חיים למעשה בחופש מן החיפזון המטריד ומן הלחץ המכאיב של התהפוכות הטבועות בזרמי הזמן ברי החלוף; אישיותם מציגה יציבות ואופיים מציג שלווה אשר לא ניתן להסבירם באמצעות חוקי הפיזיולוגיה, הפסיכולוגיה והסוציולוגיה.

הזמן הינו אלמנט קבוע בתהליך השגת הידע; הדת מעניקה את מתנותיה באופן מידי, אף כי מתקיים הגורם החשוב של גידול בחסד, של התקדמות מובחנת בכל שלבי ההתנסות הדתית. הידע הינו חיפוש נצחי; לעולם הנכם לומדים, ואף פעם לא תוכלו להגיע לידיעה שלמה של האמת המוחלטת. לעולם לא תוכל לשרור וודאות מוחלטת בשל ידע בלבד, אלא רק סיכוי הולך וגדל לקירוב; ואולם, הנשמה הדתית בעלת ההארה הרוחנית יודעת, והיא יודעת כעת, ואף-על-פי-כך, וודאות עמוקה ובטוחה זו איננה מובילה את האדם הדתי האיתן בדעתו להתעניין פחות בעליותיו ובמורדותיו של הליך התקדמות החכמה האנושית, אשר קשור בקצה החומרי שלו להתפתחויות המדע הנע לאיטו.

אפילו תגליות המדע אינן *ממשיות* באופן אמיתי במודעות ההתנסות האנושית בטרם הן מוסברות ומתואמות, ועד אשר העובדות הרלוונטיות הופכות למעשה *למשמעות* הודות לשילוב בזרמי המחשבה של הדעת. האדם בן התמותה רואה אפילו את סביבתו החומרית מרמת הדעת, מן הפרספקטיבה של הרישום הפסיכולוגי שלה. לפיכך, אין זה מוזר כלל שהאדם שליך על היקום פירוש אחד עד מאוד, ולאחר מכן יבקש לזהות אחדות אנרגיה זו של המדע שלו עם אחדות הרוח של התנסותו הדתית. הדעת הינה אחדות; המודעות בת התמותה חיה ברמת הדעת ותופשת את המציאויות של היקום באמצעות עיני מתת הדעת. מן הפרספקטיבה של הדעת לא תנבע האחדות הקיומית של המקור למציאות, המקור והמרכז הראשון, אך זו יכולה להציג לאדם – ולעיתים היא אף מציגה – את הסינתזה ההתנסותית בין האנרגיה, הדעת והרוח, אשר מתרחשות בהווה העליונה ובדמותה. ואולם, לעולם לא תצליח הדעת לאחד את המגוון שבמציאות, אלא אם כן דעת שכזו מודעת עד מאוד לדברים חומריים, למשמעויות אינטלקטואליות ולערכים רוחניים; האחדות מצויה אך ורק בהרמוניה של שילושיות המציאות התפקודית, ורק באחדות מקבלת האישיות את הסיפוק שבהכרה ביציבות ובעקביות הקוסמית.

הדרך הטובה ביותר למצוא אחדות בהתנסות האנושית הינה הפילוסופיה. אך בעוד שמכלול המחשבה האנושית חייב תמיד להתבסס על עובדות חומריות, הבוננות הרוחנית האנושית הינה נשמת אפה והאנרגיה של דינאמיקה פילוסופית אמיתית.

מעצם טבעו, האדם האבולוציוני איננו שש לקראת עבודה קשה. במהלך ניסיון חייו, על-מנת לעמוד בדחף הדרישות ובדחפים המחייבים של התנסות דתית צומחת, הוא נדרש להיות פעיל ללא הרף בצמיחה רוחנית, בהתרחבות אינטלקטואלית, בהרחבת מלאי העובדות ובשירות לחברה. לא קיימת דת אמיתית בנפרד מאישיות פעילה עד מאוד. ולפיכך, בני האדם העצלים יותר מבקשים לעיתים קרובות לחמוק מן המאמץ של הפעילויות הדתיות האמיתיות באמצעות סוג של אשליה-עצמית מחוכמת, אשר גורסת כי מוטב להתכנס בחוף המבטחים הכוזב של דוקטרינות ודוגמות דתיות סטראוטיפיות. ואולם, דת של אמת היא דת חיה. התגבשותם האינטלקטואלית של המושגים הדתיים שקולה למוות רוחני. לא תוכלו לדמיין את הדת ללא מושגים, אך כאשר הדת מצטמצמת לכדי *רעיון* בלבד, היא איננה דת יותר; היא הפכה לסוג של פילוסופיה אנושית ותו לא.

ושבו, קיימים סוגים אחרים של נשמות בלתי-יציבות ובעלות משמעת מועטה אשר מנצלות את הרעיונות הסנטימנטליים של הדת כנתיב בריחה מן הדרישות המרגיות של החיים. כאשר בני-תמותה הססנים ופחדנים מסוימים מבקשים לחמוק מן הלחץ הבלתי-פוסק של החיים האבולוציוניים, מנקודת מבטם מספקת הדת את מקום המקלט הקרוב, את נתיב הבריחה המיטבי. ואולם, משימתה של הדת היא להכין את האדם לעמוד מול תהפוכות החיים באומץ, ואפילו בהרואיות. הדת הינה המתת האבולוציונית העילאית של האדם, הדבר היחידי אשר יכול לאפשר לו להמשיך ו"להחזיק מעמד כְּרֹאֶה אֶת אֲשֶׁר אֵינָנו נִרְאֶה." לעומתה, המיסטיות משמשת לעיתים קרובות כמעין נסיגה מן החיים, ומאמצים אותה בני-אדם אשר אינם ששים לקחת חלק בפעילות הנמרצת יותר של חיים דתיים בזירות הפתוחות של החברה והמסחר האנושיים. דת אמיתית חייבת *לפעול*. כאשר אדם אכן ניחן בה, התנהגותו תהא תוצאתה של הדת, או לחלופין יתרחש הדבר גם כאשר הדת מורשית באמת לשלוט באדם. הדת לעולם לא תסתפק במחשבות גרידא או בתחושות אשר לא מתבטאות במעשה.

איננו עיוורים לעובדה כי לעיתים קרובות פועלת הדת שלא בחכמה, ואפילו באופן בלתי-דתי, אך היא *פועלת*. אמונות דתיות מעוותות הובילו לרדיפות דמים, אך תמיד הדת עושה משהו; היא דינאמית!

3. ידע, חכמה ותובנה

מסמך 102

בלתי-נמנע כי לקות אינטלקטואלית או עוני חינוכי יגבילו הישג דתי גבוה יותר, וזאת מכיוון שסביבה ענייה מבחינה רוחנית מעין זו שוללת מן הדת את הערוץ העיקרי שדרכו היא יוצרת מגע פילוסופי עם עולם הידע המדעי. אף-על-פי שגורמיה האינטלקטואלים של הדת הינם חשובים, פיתוח היתר שלהם עשוי לעיתים להיות מגביל ומביך ביותר. הדת מחויבת לעבוד ללא-הרף תחת צורך פרדוקסלי: הצורך לעשות שימוש יעיל במחשבה, ובה בעת להפחית בתועלת שיש לכלל המחשבה עבור הרוח.

השערות דתיות הינן בלתי-נמנעות, אך תמיד מזיקות; ההשערות לעולם מזייפות את מושא ההשערה. ההשערה נוטה לתרגם את הדת לדבר-מה חומרי או הומניסטי, וכך, בעוד שהיא מתערבת במישרין בבהירות המחשבה, היא גורמת בעקיפין לדת להיראות כאילו היא פונקציה של העולם בר-החלוף, בדיוק אותו עולם שלעומתו עליה להתייבב תמיד. משום כך, תמיד יאפיינו את הדת הפרדוקסים, אלו הנובעים מהיעדרו של הקשר ההתנסותי בין רמותיו החומריות של היקום לרמותיו הרוחניות – מוטה של מורונטיה, הרגישות העל-פילוסופית להבחנה באמת ולתפישת האחדות.

התחושות החומריות, הרגשות האנושיים, מובילים במישרין לפעולות חומריות, למעשים אנוכיים. תובנות דתיות, מניעים רוחניים, מובילים במישרין לפעולות דתיות, מעשים נטולי-אנוכיות של שירות לחברה ושל נדיבות זולתנית.

התשוקה הדתית הינה רעב החיפוש אחר מציאות אלוהית. ההתנסות הדתית הינה התממשותה של מודעות מציאת האל. וכאשר בן-אנוש מוצא את האל, שורה בתוך נשמתה של הוויה זו חוסר שקט בל-יתואר של ניצחון התגלית, אשר מניע אותו לבקש מגע אוהב של שירות עם חבריו הפחות המוארים, ולא על-מנת לגלות להם כי מצא את האל, אלא על-מנת לאפשר לגודש הבריא של הטוב הנצחי בתוככי נשמתו לרענן ולרומם את חבריו. דת אמיתית מובילה להתרחבות בשירות לחברה.

המדע, הידע, מוביל למודעות לעובדות; הדת, ההתנסות, מובילה למודעות לערכים; הפילוסופיה, החכמה, מובילה למודעות מתאמת; ההתגלות (התחליף למוטה של מורונטיה) מובילה למודעות למציאות אמיתית; זאת בעוד שהתיאום בין המודעות לעובדות, לערכים ולמציאות אמיתית מהווה מודעות למציאות האישיות, הוויה מקסימאלית, יחד עם האמונה באפשרות של הישרדותה של אותה אישיות ממש.

הידע מוביל למיקומם של בני-אדם, וממנו נובעים מעמדות חברתיים וקסטות. הדת מובילה לשירות של בני האדם, ובכך יוצרת אתיקה וזולתנות. החכמה מובילה לאחוה גבוהה וטובה יותר, הן של רעיונות והן של עמיתים. ההתגלות משחררת את בני האדם ומוציאה אותם אל ההרפתקה הנצחית.

המדע ממיינ בני-אדם; הדת אוהבת בני-אדם, ואפילו כמוך עצמך; החכמה משליטה צדק בין בני האדם השונים; ואולם, ההתגלות מהללת את האדם וחושפת את יכולתו לשותפות עם האל.

לשווא שואף המדע ליצור את אחוות התרבות; הדת מולידה את אחוות הרוח. הפילוסופיה שואפת לאחוות החכמה; התגלות מציגה את האחוה הנצחית, סגל הסופיונות של פרדיס.

הידע מניב גאווה בעובדת האישיות; החכמה הינה המודעות למשמעותה של אישיות; הדת הינה ההתנסות בהכרה בערכה של אישיות; ההתגלות הינה הביטחון בהישרדותה של אישיות.

מסמך 102

המדע מבקש לזהות, לנתח ולסווג את חלקיו של היקום חסר הגבולות. הדת תופשת את הרעיון-השלם, היקום בכללותו. הפילוסופיה מנסה לזהות את חלקיו החומריים של המדע עם מושגי התובנה הרוחנית של השלם. במקום שבו נכשלת הפילוסופיה בניסיון הזה, ההתגלות מצליחה ומאשרת כי המעגל הקוסמי הינו אוניברסאלי, נצחי, מוחלט ואינסופי. לפיכך, הקוסמוס של ה"אני הוא זה" האינסופי הינו ללא-קץ, חסר גבולות וכולל-כל – חסר-זמן, חסר-מרחב ובלתי-מוגדר. והננו מעידים על כך כי ה"אני הוא זה" האינסופי הינו גם אביו של מיכאל מנבאדון ואל גאולת האדם.

המדע מצביע על האלוהות כעל עובדה; הפילוסופיה מציגה את הרעיון של מוחלט; הדת רואה האל כאישיות רוחנית אוהבת. ההתגלות מתקפת את האחדות בין עובדת קיום האלוהות, הרעיון של המוחלט ואישיותו הרוחנית של האל, ובנוסף, מציגה את המושג הזה כאבינו – עובדת הקיום האוניברסאלית, רעיון הדעת הנצחי ורוח החיים האינסופית.

החיפוש אחר ידע מהווה את המדע; החיפוש אחר חכמה הינו הפילוסופיה; אהבת האל הינה הדת; הרעב לאמת הינו התגלות. ואולם, מכוון המחשבה השוכן הוא אשר מצמיד את תחושת המציאות לתובנות הרוחניות של האדם על אודות הקוסמוס.

במדע, הרעיון קודם לביטוי של התממשותו; בדת, ההתנסות בהתממשות קודמת לביטוי של הרעיון. קיים הבדל עצום בין הרצון-להאמין האבולוציוני והתוצר של ההיגיון המואר, התובנה הדתית, לבין ההתגלות – הרצון אשר מאמין.

באבולוציה, לעיתים קרובות מובילה הדת לכך שהאדם יוצר את מושגיו על אודות האל; ההתגלות מגלה את התופעה של האל אשר מפתח את האדם עצמו, בעוד שבחיי הארציים של מיכאל המשיח הננו חוזים בתופעה של אל המגלה את עצמו לאדם. האבולוציה נוטה להפוך את האל לדמוי-אדם; ההתגלות נוטה להפוך את האדם לדמוי-אל.

המדע מסתפק אך ורק בגורמים ראשונים, הדת מסתפקת באישיות עליונה ואילו הפילוסופיה מסתפקת באחדות. ההתגלות מאשרת כי שלושת אלו חד הם, וכי כולם טובים. מה שמציאותי לנצח הינו הטוב של היקום ולא אשליות הזמן של הרע במרחב. בהתנסותן הרוחנית של כלל האישיות, לעולם נכון הדבר כי האמיתי הינו הטוב וכי הטוב הינו האמיתי.

4. עובדת ההתנסות

בשל נוכחותו של מכוון המחשבה בדעתכם, העובדה שאתם יכולים לדעת את דעתו של האל איננה מסתורית יותר מן הביטחון שלכם בכך שאתם מודעים לידיעת כל דעת אחרת, אנושית או על-אנושית. המשותף בין הדת למודעות החברתית הוא כי שתיהן מתבססות על המודעות לדעת-אחרת. הטכניקה שבאמצעותה אתם יכולים לקבל רעיון של האחר כאילו היה שלכם זהה לטכניקה שבאמצעותה אתם יכולים לתת "ללבבכם להיות כלבב המשיח".

מהי התנסות אנושית? בפשטות, המשחק ההדדי בין עצמי פעיל ושואל לבין כל מציאות חיצונית פעילה אחרת. מסת ההתנסות נקבעת על-ידי עומק המושג ועוד שלמות ההכרה במציאותו של החיצוני. תנועתה של התנסות שווה לכוח של הדמיון המצפה ועוד חדות התגלית החושית של האיכויות החיצוניות של המציאות שבה הוא נוגע. עובדת ההתנסות טמונה במודעות-עצמית ועוד האחר-שקיים – אחר-של-דבר, אחר-של-דעת ואחר-של-רוח.

במוקדם מאוד הופך האדם להיות מודע לכך שהוא איננו מצוי לבדו בעולם או ביקום. מתפתחת מודעות-עצמית טבעית וספונטאנית לכך שבסביבתו של העצמי קיים אחר-של-דעת. האמונה

מסמך 102

מתרגמת את ההתנסות הטבעית הזו לדת, להכרה של האל כמציאותו – מקורו, טיבו וייעודו – של אחר-של-דעת. ואולם, מאז ומתמיד ולנצח תהא ידיעה כזו של האל בבחינת מציאות של התנסות אישית. אילולא היה האל אישיות, הוא לא יכול היה להפוך לחלק חי מן ההתנסות הדתית האמיתית של האישיות האנושית.

יסוד השגיאה אשר טמון בהתנסות הדתית האנושית עומד ביחס ישר לתכולת המטריאליזם אשר מזהמת את המושג הרוחני של האב האוניברסאלי. התקדמותו הקדם-רוחנית של האדם ביקום כרוכה בהתנסות שבה הוא משיל מעצמו את אותם רעיונות שגויים על טיבו של האל ועל מציאותה של רוח טהורה ואמיתית. אלוהות הינה יותר מאשר רוח, ואולם הגישה הרוחנית היא היחידה העומדת לרשות האדם המתעלה.

התפילה הינה אכן חלק מן ההתנסות הדתית, אך הדתות המודרניות שגו בכך ששמו עליה את הדגש, תוך כדי שהזניחו במידה רבה את התייחדות הסגידה החיונית יותר. הסגידה מעמיקה ומרחיבה את יכולות ההגות של הדעת. התפילה עשויה להעשיר את החיים, אך הסגידה מאירה את הייעוד.

דת ההתגלות הינה היסוד המאחד של הקיום האנושי. ההתגלות מאחדת את ההיסטוריה ומתאמת בין הגיאולוגיה, האסטרונומיה, הפיזיקה, הכימיה, הביולוגיה, הסוציולוגיה והפסיכולוגיה. ההתנסות הרוחנית הינה נשמתו האמיתית של קוסמוס האדם.

5. עליונות הפוטנציאל התכליתי

אף-על-פי שביסוסה של עובדת קיום האמונה איננה שקולה לעובדת קיום מושא האמונה, התקדמותם האבולוציונית של חיים פשוטים למעמד של אישיות אכן מדגימה את עובדת קיום הפוטנציאל לאישיות מלכתחילה. וביקומי הזמן, לעולם נעלה הפוטנציאל על הממשי. בקוסמוס המתפתח, הפוטנציאל הינו מה שעתיד להיות, ומה שעתיד להיות הינו התממשותם של צוויה התכליתיים של האלוהות.

עליונות תכליתית זו ממש מוצגת בהתפתחות צורת המחשבה הרעיונית של הדעת, בעת שהפחד החייתי הפרימיטיבי מותמר לכדי יראת כבוד הולכת ומעמיקה בהתמדה לאל ולכדי יראת קודש הולכת וגדלה מפני היקום. האדם הפרימיטיבי ניחן יותר בפחד דתי מאשר באמונה, ועליונותם של פוטנציאלי הרוח ביחס למה שהתממש בפועל בדעת, מודגם בעת שפחד שפל זה מועתק לכדי אמונה חיה במציאויות רוחניות.

תוכלו להפוך את הדת האבולוציונית לפסיכולוגית, אך לא כך הוא באשר לדת ההתנסות האישית אשר מקורה ברוח. המוסריות האנושית עשויה להכיר בערכים, אך רק הדת יכולה לשמר ולרומם ערכים שכאלה ולהפוך אותם לרוחניים. ואולם, למרות פעולות שכאלה, הדת הינה יותר מאשר מוסריות אשר הפכה רגשית. דת מתייחסת למוסריות כמו שהאהבה מתייחסת לחובה, כמו יחס-של-בן לשעבוד, כמו המהות לחומר. המוסריות מגלה שולט כל-יכול, אלוהות אשר יש לשרתה; הדת מגלה אב כל-אוהב, אל אשר יש לסגוד לו ולאהבו. ושוב, מאחורי כל אלו עומדת העובדה כי הפוטנציאל הרוחני של הדת שולט על החובה בפועל של מוסריות האבולוציה.

6. ודאותה של האמונה הדתית

חיסולו הפילוסופי של הפחד הדתי והתקדמותו המתמדת של המדע תורמים רבות למותם של אלילי כזב; ואפילו אם החללים הללו, של אלוהויות מעשה ידי אדם, עלולים להאפיל באופן רגעי על הראייה הרוחנית, בסופו של דבר הם מחסלים את אותה בורות ואת אותן אמונות טפלות אשר

האפילו במשך זמן כה רב על האל החי של אהבת הנצח. היחסים בין הברוא והבורא הינם יחסים של התנסות חיה, אמונה דתית דינאמית אשר לא ניתנת להגדרה מדויקת. בידוד חלק מן החיים וכינויו בשם דת פירושו פירוקם של החיים ועיוות של הדת. זוהי הסיבה לכך שאל הסגידה דורש נאמנות של הכול או לא-כלום.

ייתכן שהאלים של בני האדם הפרימיטיביים לא היו אלא צלליות שלהם עצמם; האל החי הינו האור האלוהי אשר ההתערבויות שלו מהוות את צלליות הבריאה של כלל החלל.

לאיש הדת בעל ההישג הפילוסופי יש אמונה באל אישי של גאולה אישית; דבר-מה יותר מאשר מציאות, ערך, רמה של הישג, תהליך מרומם, התמרה, המרבי של הזמן-מרחב, אידאליזציה, האנרגיה אשר הפכה אישית, ישות הכבידה, ההשלכה של בן-אנוש, האידאליזציה של העצמי, הדחיפה כלפי מעלה של הטבע, הנטייה לעבר הטוב, הדחף קדימה של האבולוציה, או היפותזה נשגבת. לאיש הדת יש אמונה באל של אהבה. אהבה הינה המהות של הדת והמקור אשר ממנו נולדת ציוויליזציה נעלה.

האמונה מתמירה את אל ההסתברות הפילוסופי להיותו אל הוודאות הגואל של ההתנסות הדתית האישית. יש והסקפטיות מאתגרת את התיאוריות של התיאולוגיה, אך הביטחון במהימנותה של ההתנסות האישית מאשר את האמת של אותן אמונות אשר צמחו לכדי אמונה.

ניתן להגיע לוודאות באשר לאל באמצעות היסק נבון, ואולם רק באמצעות האמונה, באמצעות ההתנסות האישית, הופך היחיד ליודע-אל. בתחומי חיים רבים נדרש להתמודד עם הסתברויות, אך כאשר באים במגע עם המציאות הקוסמית, כאשר ניגשים למשמעויות ולערכים הללו מתוך אמונה חיה, ניתן לחוות וודאות. הנשמה יודעת-האל מעזה לומר, "יודעת אני", אפילו כאשר אלו אשר אינם מאמינים מטילים ספק בידיעה זו את האל, מכיוון שהיא איננה נתמכת לחלוטין בידי הלוגיקה האינטלקטואלית. לכל אדם לא-מאמין שכזה ישיב המאמין "איך אתה יודע שאינני יודע?" ותו לא.

אף-על-פי שתמיד יכול ההיגיון לפקפק באמונה, האמונה יכולה להחליף הן את ההיגיון והן את הלוגיקה. ההיגיון מייצר את ההסתברות אשר אותה יכולה האמונה להתמיר לכדי וודאות מוסרית, ואפילו לכדי התנסות רוחנית. האל הינו האמת הראשונה והעובדה האחרונה; לפיכך מקורה של כל האמת בו, ואילו כל העובדות מתקיימות ביחס אליו. האל הינו אמת מוחלטת. אדם יוכל לדעת את האל כאמת, ואולם, על-מנת להבין – להסביר – את האל, אדם חייב לחקור את עובדת יקום היקומים. רק אמונה חיה תוכל לגשר על התהום העצומה הפעורה בין התנסות האמת של האל והבורות באשר לעובדת האל. ההיגיון לבדו אינו מסוגל להביא לידי הרמוניה בין אמת אינסופית לבין עובדה אוניברסאלית.

האמונות עלולות שלא לעמוד אל מול הספק ושלא להתגבר על הפחד, אך האמונה לעולם תגבר על הספק, וזאת משום שאמונה הינה הן חיובית והן חיה. ולחיובי לעולם מוקנה יתרון ביחס לשלילי, לאמת ביחס לשגיאה, להתנסות ביחס לתאוריה, למציאויות רוחניות ביחס לעובדות המבודדות של הזמן והמרחב. את הראייה המשכנעת באשר לוודאות הרוחנית הזו מספקים הפירות החברתיים שאותם מניבים מאמינים שכאלה, נושאי האמונה, כתוצאה מהתנסותם הרוחנית האוטנטית הזו. כה אמר ישוע: "כי כאשר אהבתי אתכם כן גם אתם איש את אחיו תאהבו, בזאת ידעו כלם כי תלמידים אתם לי."

עבור המדע האל הינו בחזקת אפשרות, עבור הפסיכולוגיה כרציה, עבור הפילוסופיה כהסתברות, ואילו עבור הדת כוודאות, כממשות של התנסות דתית. הדעת דורשת כי פילוסופיה אשר איננה מסוגלת למצוא את אל ההסתברות תכבד עד מאוד את האמונה הדתית אשר יכולה למצוא את

אל הוודאות, ואף עושה כן. ואף ראוי כי המדע לא יבטל את ההתנסות הדתית בנימוק של תמימות, או לפחות לא יעשה כן כל עוד הוא ממשיך ומניח כי כישוריו האינטלקטואליים והפילוסופיים של האדם נבעו מיצורים אינטליגנטיים פחות ופחות, ככל שמרחיקים לאחור, ולבסוף מגיעים למקור בחיים הפרימיטיביים שמהם נעדרו לחלוטין המחשבה וההרגשה.

אין להעמיד את עובדות האבולוציה כנגד אמת המציאות של וודאות ההתנסות הרוחנית בחיי הדתיים של בן התמותה יודע האל. שומה על אנשים נבונים להפסיק לחשוב כילדים ולנסות להשתמש בלוגיקה העקבית של הבגיר, לוגיקה המאפשרת למושג האמת לעמוד לצד התצפית בעובדה. זה מכבר פשט המטריאליזם המדעי את הרגל, כאשר אל מול כל תופעה חוזרת ונשנית ביקום הוא ממשיך לחזק את התנגדותיו בהווה בכך שהוא מתייחס למה שברור מאליו כי הוא גבוה, כאל דבר שברור כי הוא נמוך. העקביות דורשת הכרה בפעילויותיו של בורא בעל תכלית.

האבולוציה האורגנית הינה עובדה; אבולוציה תכליתית, או מדורגת, הינה אמת המעניקה עקביות לתופעות, אשר היו סותרות אחרת, של ההישגים המעפילים בהתמדה של האבולוציה. ככל שירחיק המדען ויתקדם בתחום המדעי שאותו בחר, כך הוא ייטוש את תאוריות העובדות המטריאליסטיות לטובת האמת הקוסמית על שליטתה של הדעת העליונה. המטריאליזם מויל את חיי האדם; בשורתו של ישוע מעצימה עד מאוד כל בן-תמותה ומרוממת אותו באופן נשגב. יש לראות את הקיום האנושי כהתנסות המסקרנת והמרתקת של התממשות מציאות המפגש בין יד האדם השואפת מעלה לבין היד האלוהית הגואלת המושטת מטה.

7. ודאותו של האלוהי

האב האוניברסאלי, בהיותו קיים-לעצמו, אף מסביר-את-עצמו; הוא חי בפועל בתוככי כל בן-תמותה רציונאלי. ואולם, לא תוכלו להיות בטוחים באשר לאל עד אשר תדעו אותו; היותכם בנים היא ההתנסות היחידה אשר הופכת את האבהות לוודאית. היקום מצוי במהלך של שינוי בכל אתר ואתר. יקום במהלך של שינוי הינו יקום תלוי; בריאה מעין זו איננה יכולה להיות סופית ואף לא מוחלטת. יקום סופי תלוי לחלוטין במרבי ובמוחלט. היקום והאל אינם היינו הך; אחד הינו הסיבה והאחר הינו התוצאה. הסיבה הינה מוחלטת, אינסופית, נצחית ובלתי-משתנה; התוצאה הינה של זמן ומרחב וטרנסצנדנטאלית, אך לעולם משתנה, לעולם צומחת.

האל הינו העובדה היחידה ביקום אשר גרמה-את-עצמה. הוא הינו הסוד שמאחורי הסדר, התכנית והתכלית של כלל הבריאה של הדברים וההוויות. היקום אשר משתנה בכל אתר ואתר מווסת ומיוצב בידי חוקים אשר הינם לחלוטין בלתי-משתנים, הרגליו של אל אשר איננו משתנה. עובדת האל, החוק האלוהי, הינה בלתי-משתנה; אמת האל, היחס שלו ליקום, הינה התגלות יחסית אשר מותאמת בהתמדה ליקום המצוי בהתפתחות מתמדת.

אלו אשר ימציאו דת ללא אל הינם כאלה אשר יקטפו פירות ללא עצים ויילדו ילדים ללא הורים. התוצאות לא תתקיימנה ללא הגורמים; אך ורק ה"אני הוא זה" הינו חסר-גורם. עובדת ההתנסות הדתית מצביעה על האל, ואל כזה של התנסות אישית מוכרח להיות אלוהות אישית. אינכם יכולים להתפלל אל נוסחה כימית, לכרוע ברך בפני נוסחה מתמטית, לסגוד להיפותזה, לספר סוד להשערה, להתייחד עם תהליך, לשרת הפשטה או להחזיק ברעות אוהבת עם החוק.

אכן, תכונות דתיות רבות עשויות לצמוח משורשים בלתי-דתיים לכאורה. יכול אדם להכחיש מבחינה אינטלקטואלית את האל ועדיין להיות טוב מוסרית, נאמן, חברי, ישר, ואף אידיאליסטי. האדם יכול להרכיב על טיבו הרוחני הבסיסי ענפים לגמרי הומניסטיים למכביר, ובכך להוכיח לכאורה את טענותיו באשר לדת נטולת אל, אך התנסות מעין זו הינה נעדרת ערכי הישרדות ונטולת ידיעת-אל והרקעה אל האל. התנסות אנושית מעין זו מניבה אך ורק פירות חברתיים, לא

מסמך 102

רוחניים. ההרכבה קובעת את טיב הפרי, על-אף שהתזונה החיה מופקת משורשי המתת האלוהית המקוריים, הן של הדעת והן של הרוח.

סימן ההיכר האינטלקטואלי של הדת הינו הוודאות; המאפיין הפילוסופי שלה הינו העקביות; והפירות החברתיים הינם אהבה ושירות.

היחיד יודע האל איננו זה אשר עוצם עין אל מול הקשיים, או מתעלם מן המכשולים הניצבים בדרך למציאת האל במבוך האמונות הקדומות, המסורת, והנטיות המטריאליסטיות של העת המודרנית. הוא זה אשר פגש את כל העכבות האלה ויכול להן, הוא ניצח אותן באמצעות אמונה חיה, וטיפס לרמות ההתנסות הרוחנית הגבוהות חרף כל זאת. ואולם, אכן נכון כי רבים מאלו אשר כלפי פנים בטוחים באשר לאל, פוחדים להצהיר על רגשות הוודאות האלה בשל הריבוי והפקחות של אלו המקבצים התנגדויות לאמונה באל ומערימים קשיים בדרכה. לא נדרשת מידה רבה של אינטליגנציה על-מנת למצוא פגמים, לשאול שאלות או להעלות התנגדויות. אך נדרשת דעת מבריקה על-מנת לענות על השאלות האלה ולפתור את הקשיים הללו; וודאות האמונה הינה הטכניקה הטובה מכולן להתמודדות עם כל הטיעונים השטחיים הללו.

אם המדע, הפילוסופיה או הסוציולוגיה מעזים להפוך לדוגמטיים בטיעוניהם כלפי נביאי דת האמת, כי אז חייבים אנשים יודעי-אל אלו לענות לדוגמטיים הבלתי-מוצדק הזה בדוגמטיזם מרחיק ראות הרבה יותר, זה של הוודאות בהתנסות הרוחנית האישית, "אני יודע במה התנסיתי משום שאני הוא בנו של ה"אני הוא זה". אם הדוגמה טוענת כלפי התנסותו האישית של האדם המאמין, כי אז עשוי בן זה יליד-אמונה של האב אשר ניתן להתנסות בו, לענות באמצעות הדוגמה אשר לא ניתן להפריכה, ההצהרה על עובדת היותו בן בפועל של האב האוניברסאלי.

אך ורק מציאות בלתי-מוגדרת, מוחלט, יכולה להעז ולהיות דוגמטית בהתמדה. אלו המתיימרים להיות דוגמטיים, אם הם נותרים עקביים, ייפלו במוקדם או במאוחר לידיו של המוחלט של האנרגיה, האוניברסאלי של האמת והאינסופי של האהבה.

אם הגישות הבלתי-דתיות למציאות הקוסמית מתיימרות לקרוא תיגר על וודאות האמונה על בסיס היותה בלתי-מוכחת, כי אז, בדומה לכך, עשוי זה אשר התנסה-ברוח לקרוא תיגר דוגמטי אף הוא על עובדות המדע ועל אמונות הפילוסופיה, בהתבססו על הטענה כי אף הם אינם מוכחים; אף הם הינם התנסויות במודעותו של המדען או של הפילוסוף.

באל – הנוכחות אשר ממנה ניתן להתחמק באופן המועט ביותר, העובדה המציאותית מכולן, האמת החיה מכולן, החבר האוהב מכולם, והערך האלוהי מכל – אנו זכאים להיות וודאיים במידה הרבה ביותר מכל ההתנסויות האוניברסאליות.

8. ההוכחות לדת

הראייה הגבוהה ביותר למציאותה וליעילותה של הדת מצויה בעובדת ההתנסות האנושית; במילים אחרות, הראייה שלאדם, אשר מטיבו הינו פוחד וחושד, ואשר ניחן באינסטינקט מולד חזק של שימור עצמי, האדם אשר כמה לשרוד לאחר המוות – מוכן להפקיד מתוך אמון מלא את האינטרסים העמוקים ביותר שלו באשר להווה ולעתיד למשמורת ולהנחייתם של הכוח והאישיות אשר אמונתו מכנה בשם האל. זוהי האמת המרכזית האחת של כל דת. אין שתי דתות אשר מסכימות באשר למה שמבקש הכוח, או למה שמבקשת האישיות, בתמורה להשגחה ולהישרדות הסופית האלה; למעשה, כולן פחות או יותר מצויות בחוסר הסכמה.

מסמך 102

הדרך הטובה ביותר לשפוט את מעמדה של דת כלשהי בסולם האבולוציוני היא באמצעות בחינת צוויה המוסריים ואמות המידה האתיות שלה. ככל שהדת הינה מטיפוס גבוה יותר, כך היא מעודדת ומקבלת עידוד ממוסריות חברתית ומתרבות אתית אשר משתפרות בהתמדה. לא נוכל לשפוט את הדת בהתאם למעמדה של הציוויליזציה הנלווית לה; מוטב כי נעריך את טיבה האמיתי של ציוויליזציה בהתאם לטוהר ולאצילות של דתה. רבים ממורי הדת הראויים ביותר לציון בעולם לא ידעו קרוא וכתוב. חכמת המילה איננה הכרחית לשם פעולתה של אמונה גואלת במציאויות נצחיות.

ההבדלים בין הדתות של העידנים השונים נובעים אך ורק מהבדלים באופן הבנתו של האדם את המציאות, ומהבדלים באופן שבו הכיר בערכים מוסריים, במערכות יחסים אתיות ובמציאויות רוחניות.

האתיקה הינה המראה החברתית, או הגזעית, החיצונית המשקפת נאמנה את הקדמה בהתפתחויות הרוחניות והדתיות הפנימיות, אשר לא ניתן להבחין בהן אחרת. מאז ומעולם חשב האדם על האל במונחים הטובים ביותר אשר עמדו לרשותו, באמצעות רעיונותיו העמוקים ביותר והאידיאלים הגבוהים ביותר שלו. אפילו הדת ההיסטורית גיבשה תמיד את מונחיה באשר לאל מתוך הערכים הגבוהים ביותר שהכירה. כל יצור תבוני נותן את שם האל לדבר הטוב והגבוה ביותר שאותו הוא יודע.

כאשר צמצמו את הדת למונחי ההיגיון ולביטוי אינטלקטואלי, היא תמיד העזה למתוח ביקורת על הציוויליזציה ועל הקדמה האבולוציונית בהתאם למשפט אמות המידה שלה עצמה באשר לתרבות אתית ולקדמה מוסרית.

בעוד שהדת האישית מקדימה את התפתחותן של אמות המוסר האנושיות, עובדה מצערת היא שהדת המוסדית תמיד פיגרה מאחורי המוסכמות המשתנות לאיטן של הגזעים האנושיים. הדת המאורגנת הוכיחה את עצמה כאיטית באופן שמרני. על-פי-רוב, הנביאים הובילו את העם להתפתחות דתית; על-פי-רוב התיאולוגים עיכבו אותם. מכיוון שהדת הינה נשוא התנסות פנימית או אישית, היא לעולם לא תוכל להתפתח הרבה מעבר לאבולוציה האינטלקטואלית של הגזעים.

ואולם, הדת לעולם לא תתעצם בשל פנייה אל מה שמכונה הפלאי. החיפוש אחר ניסים הינו בבחינת היזכרות בדתות הקסם הפרימיטיביות. לדת אמיתית אין כל נגיעה לניסים לכאורה, ולעולם לא תצביע דת התגלות על ניסים כעל הוכחה לסמכותה. הדת לעולם מתבססת וצומחת מתוך ההתנסות האישית. והדת הגבוהה ביותר שלכם, חייו של ישוע, הייתה התנסות אישית שכזו; אדם, אדם בן-תמותה, מבקש את האל ומוצא אותו באופן מלא במהלך תקופת חיים אחת קצרה בגוף, זאת בעוד שבאותה התנסות אנושית מופיע האל אשר מבקש את האדם ומוצא אותו, באופן אשר משביע עד תום את הנשמה המושלמת של העליונות האינוסופית. וזו הינה דת, ואפילו הדת הגבוהה ביותר אשר נתגלתה עד כה ביקום של נבאדון – חייו הארציים של ישוע מנצרת.

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]